

Sygn. akt I C 977/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 20 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Zdrzałka-Szymańska

Protokolant: Alicja Ziomek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 stycznia 2014 roku we W.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o zasądzenie od pozwanego A. K. na swoją rzecz kwoty 1.761,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.261,50 zł od dnia 11.01.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 159,30 zł od dnia 09.02.2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 340,84 zł od dnia 09.02.2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 10 stycznia 2012 r. nabyła od wierzyciela pierwotnego (...) Bank (...) S.A. wierzytelność wobec pozwanego z tytułu umowy o wydanie i użytkowanie karty kredytowej. Strona powodowa poinformowała pozwanego o cesji, jednak pozwany nie uregulował swojego zadłużenia.

Nakazem zapłaty z dnia 13 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy w (...)VI Wydział Cywilny orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (sygn. akt (...))

Pozwany A. K. wniósł sprzeciw od tego rozstrzygnięcia, w którym podniósł, że nie ma zadłużenia u strony powodowej. Strona powodowa nie wykazała w pozwie stanu kapitału jego zadłużenia oraz sposobu kapitalizowania odsetek. Pozwany stwierdził, że zawierał umowę z (...) Bank (...) S.A., jednak nie wyrażał zgody na przeniesienie zadłużenia na rzecz strony powodowej. Nadto, strona powodowa dołączyła do pozwu jedynie część umowy, bez pierwszej strony.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

Pozwany zawarł z (...) Bank (...) S.A. w W. umowę o wydanie i użytkowanie karty kredytowej.

W dniu 1 października 2008 r. pozwany spłacił zobowiązania wynikające z powyższej umowy w całości.

Dowód:

- część umowy od § 7 do § 7, k. 1

- przesłuchanie pozwanego, k. 55-56

Stroną powodowa (...) (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.zawarła z (...) Bank (...) S.A.w W.w dniu 10 stycznia 2012 r. umowę przelewu wierzytelności.

Dowód:

- kserokopia umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 10.01.2012 r., k. 24-27

W dniu 10 lipca 2013 r. strona powodowa sporządziła zawiadomienie pozwanego o przelewie wierzytelności.

Dowód:

- pismo z dnia 10 lipca 2013 r., k. 33 verte

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, ze względu na to, iż w ocenie Sądu roszczenie strony powodowej nie zostało udowodnione.

Jak stanowi przepis art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Założeniem rozwiązania legislacyjnego przyjętego w art. 6 k.c. jest obowiązywanie zasady kontrydiktoryjności (sporności). Idea sporu zadecydowała o regule rozkładu ciężaru dowodu. Przepis art. 6 k.c. jest w istocie normą decyzyjną w tym znaczeniu, że przesądza on w określonych sytuacjach o sposobie wyrokowania sądu w postaci oddalenia powództwa. Ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Instytucja ta spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontrydiktoryjności) w procesie. Po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.) Sąd zatem wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. (vide wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża strony. Sąd został wyposażony w uprawnienie (a nie obowiązek) dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Zarazem podkreśla się w doktrynie i praktyce, że sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) (vide wyrok Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116) Zasada kontrydiktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Strona powodowa, reprezentowana w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika, na poparcie swojego żądania przedłożyła następujące dokumenty: kserokopię umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 10 stycznia 2012 r., częściowy wykaz wierzytelności, pismo z dnia 10 lipca 2013 r. oraz część umowy obejmującą treść od § 7 do § 27.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że z przesłuchania pozwanego wynika, iż zawierał on z (...) Bank (...) S.A. w W. umowę wydanie i użytkowanie karty kredytowej, jednak nie pamiętał kiedy dokładnie takowa umowa została zawarta. Stwierdził jednocześnie, iż wszystkie wynikające z niej zobowiązania zostały spłacone w dniu 1 października 2008 r. Z przedłożonej przez stronę powodową części umowy, tj. § 7 do § 27, nie wynika natomiast kiedy została zawarta oraz jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy. Z uwagi na brakującą część umowy nie można było zatem określić świadczeń, do których spełnienia zobowiązały się strony, a w konsekwencji nie sposób było ocenić zasadności

twierdzeń strony powodowej. Nadto, przedłożony przez stronę powodową dokument nazwany „częściowym wykazem wierzytelności” (k. 33) nie może być uznany za dokumenty o jakiegokolwiek mocy prawnej, gdyż nie stanowi on załącznika do umowy przelewu wierzytelności i nie jest w tej umowie wymieniony. Strona powodowa nie przedstawiła również dowodu nadania pisma z dnia 10 lipca 2013 r. Wbrew twierdzeniom strony powodowej to na niej ciążył obowiązek wykazania, że pozwany zawarł określoną umowę z pierwotnym wierzycielem, a następnie nie spełnił przewidzianego w niej świadczenia. Jak zostało natomiast powyżej wskazane, nie przedłożyła ona na tę okoliczność żadnych dowód, ograniczając się do dołączenia do pozwu częściowego wykazu wierzytelności oraz niepełnej umowy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd doszedł do przekonania, że strona powodowa nie wykazała aby przysługiwała jej względem pozwanego przedmiotowa wierzytelność, a powództwo podlegało oddaleniu.